

Tsead Bruinja - Batterij

*ik berinner me dat er ooit zo tegen me werd gesproken
stem jij was er eerder ook zeggen ze
wat een grappige leugen
vind je ook niet
jij en ik stem
jij en ik tegen de anderen
nog even
jij en ik
tegen de rest*

Deze bundel verscheen oktober 2004 bij Uitgeverij Contact. Eind 2008 werd de bundel uit de handel gebaald. Exemplaren zijn bij de auteur te koop voor € 5,- tijdens optredens zo lang de voorraad strekt.

...Kind dat buiten nacht komt zeggen

het lichaam van morgen
dat haar vandaag binnenhaalde
als een loopse toevallige bruid
als een overwinning

het weet niet wat deze kleine brief
zal aanrichten in zijn rustige dorp

niemand weet dat

vier en een half volt legotreintje
verdwijnt in de groene tunnel
van papier-maché

twee jongensbenen in de lange
blauwe broekspijpen
van een jeans

de moeder als man in uniform
de vader als vrouw thuis

wie speelt voor god
wie kiest het scharnier

hij trekt de stekker uit de houder
en legt zijn tong tegen de polen

vier en een half volt tong
trekt zich terug

in de mond van een tunnel
de tong als mond

praliné

SARAH & VERONICA (KOLLUM DRACHTEN EN AFRIKA)

de jongen van twaalf achter het klasraam weet hoe sarah krijst

sarah is veertig en kaal
sarah heeft een mes in de tas
krijst
sarah van de drie bulten bij het park
sarah heeft een mes in de tas
jakkert een brief op de post
brief uit de tas
krijst

in de studio wordt daar een beat ondergezet met veel galm op de snare
door een drummer die zich grasmaaiend naar het einde snuift
de lamp boven beiden en schijnt op het dorre gras

sarah

ijstaart in de piepschuim doos
en je tantes vieze poedel
de lekkere wijven van veronica
de vale reigers van veronica
een handvol rijst voor de girokinderen
en voor de vliegen op hun ogen
uit afrika

zien ze het niet geef hen dan
de lekkere wijven van veronica
de vale reigers van veronica

een
icoon

het hongerige kindje zegt eet
dan help je ons
eet bij de keten
scharrel erheen en eet
voor elke hap schenken zij

een mooi jukkend meisje
vind je ook niet
een mooi mukkend kindje
opgegroeid voor galg en rad
overmand door gras

niet over denken denken
de nacht zonder begin en eind
een witbetegeld ondergronds
station met dezelfde trap
aan weerskanten

een jurk met knopen die op haar knieën hing
die nog niet dichtgeknoopt was

schaduw

kuiltjes in haar lemen wang

teleurgesteld kijken als hij niet achteropspringt en de bus pakt
zeggen over mijn borsten zou je niets te klagen hebben
zeggen maar mijn kont is een ander verhaal

er zijn dagen waarop elke ontmoeting
een verregende wedstrijd lijkt

denk ik speel dit maar
ik ben dit niet

mijn mond is voller en steviger er is
geen rooster dat mijn mond kan vangen

en er is altijd aas

dat grotere roofdieren

achterlaten

onder een laag van sneeuw en as
ligt de zoetekauw stil denkend
aan de recepten van zijn mamma

twee lichamen

een hoofd neemt de beslissing
de beslissing nog niet te nemen

er was bloed en daar moest
een lichaam omheen

het was een goeie sheriff die zijn
secretaresse zo behandelde

het was een dag om de goden
van iemand anders te vervelen

twee lichamen

een man toetert zijn accu leeg

belhamel

BUIT

de stille tocht begint op het parkeerterrein van de aldi
daarna gaat het via de parallelweg naar het stadhuis

de burgemeester loopt mee
het is lastig voor hem zo snel
de stoet voor kantoor
te verwisselen

poeh lekker

het best volgt men de middenweg
leest men dit als een leerdicht
waardoor soms een noordelijke
hartstocht heen is geblazen
men ademt in en uit niet waar

beter ziet men in de vijand
een broer die zijn bruid niet kreeg

REKENING

een bijl klepelt zich door het vlees
door de vreselijke armleuning
terwijl ik ijver aan een gezicht
sloop
dit gezicht

kijk om je heen en alle jongen zijn er nog
de kamer is een beker vlammen
een nieuw ras bloeit in de straten

snijd een oor uit het been van rib
en laat dat bot in de huidsok glijden

slavernij/robot

tel de beeldpunten van de metropolis
op de beschilderde glasplaat
ontrafel ontslaap

tel de klappen die je krijgt

breng het loeder tot inkeer met natte gist
neem afscheid van dit lichaam als bron

slik je tong in
knecht

breek het ijs met je lichaam
eis haar totale handen

neem de teugels
veil de rekening

neuzel lik en huldig

hoe een ploert ronkt
en slaag verdient denkt hij
terwijl hij de boterham
omklemt het glas melk
naar zijn mond brengt

waar het om gaat herhaalt hij
anthony hopkins speelt richard nixon
welk deel van nixon speelt hopkins
wat blijft er over van anthony in richard
waarom zijn beiden zo groot

nu namen noemen nu de kaarten op tafel
nu de regels bedenken

voortdurend voelt dit tentamen
als slecht voorbereid
ik had dit en dat nog willen lezen

ZURVERDIEND

vossenstaart loopt door de dorpskroeg
op zoek naar tequila en kruk
naar de knop van de zwetende cv
in het café van de zomer

's nachts poetst hij de vliegen van de touringcar
koud water dat langs zijn armen
het regenpak in loopt

dorst van beunvaders medezeggenschapsmoeders
dorst van ron bransteder en het cito-toets cement

hij kwam en was gaan zitten waar het apparaat werd schoongemaakt
dus geen thee maar wel koude dranken hij hokte er met bierlawai
met beul en kraai

droom we wilden onszelf een naam geven onvruchtbaar lijken
maar de bewijzen bleven uit op poten gezet en op handen
waren de grote pen
en de dikke wol
weldra

*na een lange tocht door de kanalen
wordt het gat in de kajak gedicht met spek
onze achteruithollende ogen de vermoeide fooi
van mensen die mensen nadoen*

geef de moordenaar de naam van de dode
en stuur hem dat leven in
laat hem in de huid kruipen van de dode
en geef hem zijn ogen zijn vlaggen
sluit de nooduitgangen af met een groene lap
hij zal wennen aan dit rantsoen van veel
het andere vergeten
geef hem een goeie vrouw

wordt hem de tong een mes past hij
niet in de krappe huid van je held
zoek dan een nieuwe dode een lekkere stoel
plek om verse vuisten te kweken

van het zitten als een brandend bos
kurkdroog hout in een gloeiend hete emmer
dit stroperige verhaal
wordt hij vanzelf het bellenprikken beu

mond kus de rivier als je haar drinkt
kus het stromende water

wie levend begraven wordt met de naaste
bloedverwant die is en wordt begeerd
die maakt een doorbraak
en laat met het grootste gemak
de rotswand heel
het deksel op de kist

samen met de dode onder
proeft men de volle holle smaak
geniet

de dood ligt in het schip
naast de ziel wijst naar niets
haak maar af

de kloof zal u vlijen
mijn haat zal u vlijen

de uwe
mijn hoon
jouw naakt

op de spiegelvloer
mijn sprong
jouw haat

een opjuinende vergeving
anders niet

het veranderlijke lijden wil ik diep in de ogen
of daar wat brandt een verlangen verkramp
of daar vraag wat vraag verdomme wat

zoek een manier om dit te waarden
de kloof zal u vlijen

VERBORGEN ARBEIDEND

stuwende en gestadig is het eigen leven

*verborgen arbeidend; totdat het diepst verlangen
tot rust wordt in het woord*

Ida Gerhardt 'Kosmos'

ik breng je naar het park
waar in de lente reigers
de lelijkste geluiden

waar takken na de winter
hun verborgen arbeid
naar buiten

waar ik een lome zon
en speelse honden
zocht

en de dunne nacht
het zou haar gaan spijten
ons fles en glazen bracht

ik breng je naar het park
waar ik kan het niet helpen
kaarsen

ik breng je
de winter stuurde me
met oog en vacht

ik breng je
maak je geen zorgen

in de lente maken reigers
de lelijkste geluiden

breng je nacht

VAN TWEE KUSSENDE RUGGEN

het vliegt al voordat het ei wordt mijn verlangen
de een dwarrelt als herfst tussen mijn oren
de ander zomert mijn hart aan gort

bij het gloren verruilde ik m`n zeggenschap
voor sores voor sloep en sores
en dacht ik sta als een kind voor deze gore vakantie
die ik niet wil

al het spreken is spreken tot
bidden aan alle taal is mening
is verovering

ook al is het uit medelijden

elke poot elke vleugel
betekent honger
elke kleur
elke beweging

het is twee stappen naar bevrediging
dus laten we thuis blijven schat
gooi je jurk neer en ga zitten
wacht mee op het wonder

desnoods zal ik het paadje stamelen

in haar marmeren keuken beitel
ik de restjes uit de pan

jezus was een soldaat
in het legioen van cassius clay

in de marmeren keuken
beitel ik de restjes
uit de pan

jezus was een soldaat
geen visser in
de vloot

in de marmeren keuken
beitelt jezus de vis
uit de pan

ik was een soldaat
mes vork teken

VAN TWEE KUSSENDE RUGGEN

toen ze me vond moest ze weg
en toen ze weg moest hing ze op

mijn huis staat propvol telefoons
op het laatste toestel de haak

geen abonnement wordt betaald
geen schuldeiser sluit af

haar rug was de mond die kuste me
haar bed was de boot voor het spel

ons ondergoed danste in zwart

zelfde machine negentig graden
op een roestig rekje hing onze was

een markt is de liefde niet
praat met de rente en tel

er ritselt zonlicht door de bladeren
met tien man op zoek naar het kruiptje
buitel je kloek door de varens
achter het vergrootglas aan
dan bijt ik je
hap je naar adem
onder het moerassige dras
dan weet ik je
en zacht til ik de voet op
minder snel de stap
minder hard de klap
maar net zo zwaar ritselt

zon
licht

door de bladeren

GEZELSCHAPSDIER

PORTIER

rook uit de jaren zeventig slaapt in zijn snor als woede op
kinderen in een rijdende ford escort waar vader het woord
zijn onbewezen ongelijk logeert

even kijken wie de lekkerste borsten heeft tijdens het college
even snoepen van de truitjes in de pauze

mijn mond is een klooster vol oeh`s en ah`s
maar ik laat mijn broek niet zakken
ik laat mijn kaak niet zakken
voor de docent

in zijn dorp vechten meerkoeten en eksters
aan zijn tak wipt een doezelende druif op en neer

ik wil een machtige sleutelbos als conciërge
ik wil een niet te beledigen behendigheid
met apparaten

en

tijdens het vele repareren
wil ik vaak niets liever dan hartelijk komen kijken
bij wie de heerlijkste borsten had

in mijn dorp vechten meerkoeten en kraaien

MOMPELHETZE IN DE VLEESKUIP VAN DE WASBEER

toen ik met bitterbalkaken droomde van het verbeteren van de wereld toen ik patatbuik en bijtnagels groeien liet besloten had ruimte en andere astronauten met rust te laten toen mijn lichaam niet verder kon krimpen dan tot nauwe dialectmond en mijn kleren onmiskenbaar vaak naar sportsokken roken schreeuwden mijn schriften als een horde hese kakstudentes die modderige bierbillen in strakke broeken persen voor een avond café en clubhuis nu dien ik het slapste leger neem het op tegen het pluche van de vrijheid en of hoe ze met haar gladde vingers tussen de gespjes van mijn korfje pulkt

wij zochten in het antiquariaat
naar muziek om mee te vechten

het assortiment is nihil
geef ons een warme hand

waar waren wij met ons hoofd

mijn hoofd was bij het onderhuidse rumoer in haar warme hand dat als de schreeuwende harten van een woedende menigte op een plein werd gesmoord ik zocht haar of hoe het voelde bij haar te zijn het enige wat ik dacht was wees hier terwijl jij en ik terwijl het hele huis

wie niet in zijn handen woont
is gezien is weg

niet hier
broos
beu

VOORNAM

we namen ons voor deze dag te vieren
met het plaatsen van een advertentie
en waren daarvoor bij elkaar gekomen
in een besneeuwd en feestelijk huis

ieder van ons genoot een betrekking
zo prachtig dat vaders en moeders
er jaloers op konden zijn

ze zitten met hun vingers aan je
nou ja aan hun tanden weet je
maar dat is bijna hetzelfde
die nagels over de rookranden
waarom we graag met vrienden zijn

we brachten vuurwerk mee
willem snoof op de wc
voor zijn vrouw
tegen zijn vrouw
en ik was wakker alleen

liep over straat
tussen de brandende wrakken
het was feest

en hoorde de glassplinter
in je fietsband
tegen het asfalt tikken

gebergte

er was fred astaire op tv

het bed float
de lakens lichten

VREDIG

voor de groene gerenoveerde triplex deuren van de opgeruimde schouwburg
lacht de man licht hij naar het rijpe fruit op de papier-maché lambrisering
tantalus die het trucje eindelijk doorheeft hapt naar de goddelijke lucht
grinnikt stiekem in zijn kruisje

heel goed
hij is klaar

nerveus haalt hij een wet te voorschijn
een scherpe wet uit de provincie
een ritselwet bedacht door boeren

kontzak

hij danst fleurig naar het toneel
vrolijk door het gangpad naar het toneel
werpt het stuk papier op tafel
en roept het kralenspel wakker
het dondert ouwemannig lekker in de hel
zingt een narrig iemand
vanaf het balkon
lijzig door de zaal

ik sprak een troela
ik sprak een zulu toe kan
ik me een beetje aftrekken hier
gewoon een beetje rustig aftrekken

het mag

het is afgesproken
er volgt beraad

men verstrekt en wordt beteugeld
men verstrekt en wordt bereden

vredig ligt men na

KREUPELE SOLO

is er iemand bij je die een deuk in een pakje boter
is er een vriendelijke gloei voor even bij je in de buurt
breng haar dan niet meteen tot zinken die lach
verg je kloden

de wereld ingedrenteld als een popelend mormel
belabberd in afstand accepteren was u de hand
het zachte tikje tegen mijn achterste

het duurde even voordat je er was
en dus heb ik daarover nagedacht

er werd gevraagd te knielen en ik weigerde
iemand zou een witte hand uit zijn zak halen
en waar ik bewonder uw instrumenten
van verbeelding
mijn geborduurde slabbetje

mooi ook zijn vrouwen
van ruim een jaar veertig
en nog altijd smijtend

net regende het stenen met uw namen erop
u zei jongens van achttien zijn muskusratten
hun werkeloze lokstoffen hangen in de lucht
als een bijenzwerm

wijzen

SCHOONSPRINGER

het vijzel leeg ik uit het potje op de plaat
met zicht op twee duikersenkels strak tegen elkaar
in het zand en in de lucht

geoliede benen en een grote speaker die te grommen ligt
dat het een aard heeft in het zand in de olie in de lucht

zo gestrekt
dat het een aard
zo gestrekt

dat bij ons nooit eens lekker de gordijnen open
niemand die de bladzijde omslaat voor deze pianist
je vraagt je af of ze überhaupt een naamlied hebben
te zingen
lied

in

mantaal
mantaal

krom liggen van het lachen
wie doet er mee aan dat cadeau
dat dolen

MOLLEN

bedenk er is een land dat bij mij hoort maar ik woon er niet
ik moet terug er is een raadsel waartoe ik me verhouden moet

wie maak ik waar bang mee aan wie ontnem ik de nacht
ik maak nog een wereld met licht en laat trots mijn kijkdoos zien
het kan me niets schelen misschien maak ik morgen iets
en misschien nooit weer

pas op of ik doe je moeder na en maak je nog een keer

veel is niet genoeg nat achterovergekamd haar

mijn favoriete plastic komt uit china
om zo dicht mogelijk bij mijn favoriete plastic te zijn
moest ik afscheid nemen van mijn familie

maar nu heb ik een nieuwe familie
en zijn al mijn dromen vervuld

het kapitalisme komt ook hier wel
daar ben ik van vervuld
geluk met

en vlug

GEZELSCHAPSDIER

de stilte in mijn oude handel
zingt een groeiende beurtzang

het is een zalige lokroep die
breed en vrolijk de
opmerkelijke grandeur van
mijn vertrek verkondigt

ik word immers iedere ochtend
wakker in dezelfde moeilijke benen
in diezelfde verkeerde benen

en een lachende vakantie was het
die nacht vol namen die ik
niet vergeten kan de tattoo
onder haar trouwring de lange glimnagels
en familieverpakkingen fùgel

handel dacht ik
handel
zo koel en barmhartig
ik kon

tanden

DORST

ik ben in een wereld aanwezig
waarin een toneel
waarop de wereld maar dan niet
uitvergroot ons genoeg interesseert

ik ben in een wereld aanwezig
die ik wilde aanklagen
maar de klacht groeide uit
tot wat me fascineert

en ik trok haar aan

keek door dezelfde ogen

de kleren die ik koop zijn duur
de waanzin waarin ik me hul
is niet gespeeld

de hand die ik aan mezelf
doet wat mijn hand doet

geen toneel

hier zit een gelukkige drummer
hier zit een man met zijn handen op de rug
tegenover een bezielde publiek

die laat zijn ogen rusten op de bekkens

stok op de rand
stok op de rand

troebele dagen
breng hem een glas

de drummer die naar de projectie
van zijn rug kijkt op het lakenscherf
in een pand

strijk dit glad

leg je arm om zijn middel
laat je nagels rusten op het bot
van zijn bekken

wees in kilte
bedreven

DE HOF VAN DE ABDIJ

je kwam bij me alsof we hijgend van een potje rennen voor de deur
met een smeltend ijsje in onze handen

drie hoog buiten klonk het klapperen van duivenvleugels
in de dakgoot het knetteren

mijn moed ik huurde een leger en beloofde opslag
voordat ze sneuvelden huwde ik hun vrouwen al uit

beet ik zachtjes in haar wang

later met wind op de lippen keken we hoe uit de gebeitelde namen de verf droop
slieden stapten van de fiets af met zware benen en bewogen achteruit

het is donker bevestig je gezicht

m`n grote glimmende hand waar je kirrend uit eten mag
is een eenpersoons houten veulen
in een dal vol bloemen

er is hier niemand
slappe ketting in de kast

m`n kermende
m`n bloedrijpe gave

mijn erectie is geen wapen

mijn mond

WHISKY

met de hand op de klink hap ik één mond lucht
pelikaan dan naar binnen om haar te laten ontsnappen
twee keer per dag sluit ik de deur

er is daar een huis met veel muziek
om niet naar te luisteren

vijf keer per dag van de bank naar de koelkast
vijf keer een bord met smerig mes

de boter aan zijn handen

er is een kamer met een luie stoel
waar händels messias zacht pruttelt
als een pannetje kookwas
de tv op voetbal staat

op het kleed ligt een zwarte kat
waarvoor ik een nieuwe naam
klargelegd heb

betreur het voor hem dat nu al
de vlooiën door het tapijt kruipen

van je hand naar je zak

de witte drab die de hoek
van de koelkastdeur
uitdruipt

ik wijs hem op de plas
onder zijn voet

mag niet meer bij hem in de keuken
niet zien wat hij daar bewaart

in een paar dagen
werk ik er naar toe

die brief te schrijven
met daarin alleen
waar blijf je nou

een brief waar hij
om vraagt

ik veeg de druppels van zijn rug veeg het zweet dat klimt naar lucht mijn hand ligt in zijn haar zo langzaam zijn wij nu
mijn tong hangt in zijn oor koel oor en er zijn gebieden waar zijn lichaam ophoudt maar niet nu ligt het zweet van mijn
buik op het zweet van zijn rug hangt mijn tong in zijn oor

GEWEER

voor Ger en Trudy

hij slaat de hand om de kolf
legt de kolf aan het hart
voelt de schik in zijn hand

maar niet met vingers
nee met veren als van
de zachte ganzenvleugel

de heerlijke drift en het bloedige ritueel
vermengen zich tot een soepje
bosje bezem prevelt hij en heult de draf

ligt aan

huilt hongerig door zijn fluitje
morrelt ranzig aan haar banvloek

ligt aan

schiet daarmee maar eens op de polis van de klerk
waarin veel te veel verboden staat

hongerig en droog

BEDRAAD

voor Falco & Jeanny

adem in de morgen prikkelraad in mond vol slaap
laat het oor broeden op haar laatste warme handen
bloed zoekt nu nog even vingers niet
laat de klamme nacht onververst

sla krammen in de planken
bedraad de bedrand met zoete stekels
dat er een spoor van snoep zal zijn
waar zij haar benen licht

zeg gezicht wat lach je in de koelkast
mandje waar mijn mond lieve woordjes
in lekt zeg vergeef me voor wat
ik van je heb gegeten

wek haar niet
kijk naar buiten

zo hartstochtelijk bemind en beduveld
zo als een zielepietje uit het nest gekukeld
zo open en zonder wapen

zoek haar honger zoek iets glimmends en fels
zoek een kwijlende hond
om haar op een afstand te bewaken
maar wek haar niet

wek haar niet
ga naar buiten

VOORMOLEN

rivaal onder hun rokken
ruikt het naar oud zaagsel

ze kauwen erop en herkauwen
de dagen ze sabbelen
op je kadavertje als je het
tevoorschijn haalt het onder hun rokken duwt
om de dieren eens rustig met elkaar te laten praten

wrok de schijn gras dat zwart hangt
te zuipen van het stille bruine water
krom en kreupel de geur van gier onder je riem
het krassen van een oprechte kraai
die niet graag uit stelen gaat maar

onschadelijk en weerbaar
tot op de tanden
van waarde

zie je buiten vuur

alledaagser kameraad
vraag meer van je kadaver
vrees niet hun overmatig
bemande ondermolens

die schijnbaar willoze gebruide amerikaansen
goed uitgelicht en vol ongevaarlijk geweld
maken je vadsig
papperig

MET ONGEWASSEN HAAR EN VUIL GEBIT

ik wil de kachel van de muur
me aan het bereiden van een
maaltijd wagen

wil mijn dorre maag
mijn hongerige toffels

en morren

met ongewassen haar
en vuil gebit

maar eerst geloven dan vertellen

ADEM

voor wie na dit lichaam
verschijnt en in zijn bed
klimt vannacht

kruip dicht tegen haar aan
kruip dicht tegen hem aan

houd jezelf vast en
luister naar je adem

loop desnoods naar het
koude raam en bevochtig

voor wat na dit lichaam
verdwijnt en geen meer
havent

ik dank je alvast
voor de weg die je was

en blaas
voor wie hier na
voor wat hier na komt

adem

wij roepen de bewakers aan
in een gebed zonder richting
wij geven elkaar trage kussen
om hen te kwellen

ik kan me amper voorstellen
dat ik altijd op tijd was
maar zij zegt dat

gooi je hemd over zijn ogen
drie dagen niet tegen hem spreken
dat dit het juiste marmer is

als een dochttertje achter het raam
dat vanavond weer thuiskomt

brengt zijn hand naar zijn lippen
en zwaait brengt zijn hand naar
zijn lippen en denkt

...kind dat buiten nacht komt zeggen

HET LICHAAM VAN MORGEN

vier en een half volt lego treintje

SARAH & VERONICA (KOLLUM DRACHTEN EN AFRIKA)

JE KOUDE HANDEN OM DE VOORRAAD

het hongerige kindje zegt eet

een jurk met knopen die op haar knieën hing

onder een laag van sneeuw en as

BUIT

REKENING

hoe een ploert ronkt

ZUURVERDIEND

na een lange tocht door de kanalen

mond kus de rivier als je haar drinkt

de dood ligt in het schip

VERBORGEN ARBEIDEND

van twee kussende ruggen

in een groen stadspark op een schijf van zand

het vliegt al voordat het ei wordt mijn verlangen

in haar marmeren keuken beitel

VAN TWEE KUSSENDE RUGGEN

er ritselt zonlicht door de bladeren

gezelschapsdier

PORTIER

MOMPELHETZE IN DE VLEESKUIP VAN DE WASBEER

VOORNAM

VREDIG

KREUPELE SOLO

SCHOONSPRINGER

MOLLEN

GEZELSCHAPSDIER

dorst

ik ben in een wereld aanwezig

hier zit een gelukkige drummer

DE HOF VAN DE ABDIJ

WHISKY

GEWEER

BEDRAAD

VOORMOLEN

MET ONGEWASSEN HAAR EN VUIL GEBIT

ADEM

nij roepen de bewakers aan

VERANTWOORDING

VERANTWOORDING

Een aantal gedichten uit deze bundel werd eerder gepubliceerd in de tijdschriften de Poëziekrant, Krakatau, Lava en Parmentier. 'Je koude handen om de voorraad' werd geschreven op verzoek van het tijdschrift Parmentier naar aanleiding van de film 'Kill Bill Vol. I' van Quentin Tarantino. 'Verborgen Arbeidend' werd geschreven in opdracht van Remco Ekkers voor een nog te verschijnen fotoboek met foto's van Antoine van de Maes. 'Portier' werd geschreven voor de bloemlezing 'Academisch Groningen (De kleine Uil, 2004)'. 'Vredig' werd geschreven voor de cultuurnota 2004 van de Provincie Groningen. 'Bedraad' werd geschreven voor het festival De Wintertuin en is geïnspireerd door het gedicht 'Kleine mobilisatie' van K. Jonckheere. 'Adem' werd geschreven voor de Eenzame Uitvaart van de heer Willem Jan Westra (1936-2004). De Eenzame Uitvaart is een idee van Frank Starik dat gesteund wordt door het Amsterdamse Fonds voor de Kunsten. Het is geïnspireerd door een initiatief van Bart FM Droog. 'Kind dat buiten nacht komt zeggen' is een regel uit het gedicht 'Zomer' van Marga Kool. Het komt uit de bundel 'Hoogspanning' (1987).